

Sygnatura akt VI W 2339/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 stycznia 2014 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia VI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSR Krzysztof Korzeniewski

Protokolant: Aleksandra Duczeńska

po rozpoznaniu w dniu 13 stycznia 2014r.

sprawy przeciwko J. G. synowi M. i I. z domu Ł.

urodzonemu (...) w miejscowości T.

obwinionemu o to, że

w dniu 19.02.2013 r. o godz. 16:25 we W. na ul. (...) przy ulicy (...) we W. dokonał postoju pojazdem marki R. o nr rej. (...) w taki sposób, że utrudnił wjazd i wyjazd z garażu.

tj. o czyn z art. 97 kw w związku z art. 49 pkt 1 ust. 2 prd

*****

uznaje obwinionego J. G. za winnego czynu opisanego w części wstępnej wyroku, stanowiącego wykroczenie z art. 97 kw i za to na podstawie art. 97 kw wymierza mu karę grzywny w wysokości 100 (stu) złotych.

UZASADNIENIE

W dniu 19 lutego 2013 r. o godz. 16.25 J. G. zaparkował swój samochód marki R. (...) (...) na pojeździe do garażu użytkowanego przez B. S.. Podjazd ten był usytuowany na poboczu drogi publicznej tj. ul. (...)i (...)we W.. Samochód marki R. (...)został zaparkowany niemal na wprost wjazdu do garażu – w 1/3 szerokości prawego skrzydła drzwi garażowych, prostopadle do linii drzwi garażowych. Przód tego samochodu znajdował się w odległości około 4 m od tych drzwi. W tym czasie nawierzchnia drogi była zaśnieżona. Przy wnęce drzwi garażowych z jej lewej strony była usytuowana pryzma śnieżna. To samo w sobie stanowiło przeszkodę w otwarciu drzwi garażu o szerokości skrzydła 120 cm w kącie większym niż 90 stopni a zbliżonym do 120 stopni. Z drugiej strony taką przeszkodą była wkopana opona. B. S. był użytkownikiem samochodu marki O. (...)o długości 449 cm i szerokości 184 cm. W tej sytuacji próba wjazdu przez B. S. jego samochodem do garażu była istotnie utrudniona. Odległość jego samochodu w trakcie manewrowania od samochodu marki R. (...)jak i drzwi garażowych wynosiłaby kilka centymetrów. Manewrowanie przy tym było dodatkowo utrudnione w skutego pokrywającego nawierzchnię podjazdu do garażu śniegu powodującego ryzyko uślizgów bocznych. Wjazd do garażu był lekko podniesiony i jakikolwiek uślizg opon prowadziłby do kontaktu wjeżdżającego samochodu z drzwiami garażowymi lub samochodem marki R. (...).

dowód: dokumentacja fotograficzna k. 12-15, 17, 51-54, 83-84, 93;

umowa najmu k. 21-22;

notatka urzędowa k. 26;

zeznania S. I. k. 49, 50;

zeznania W. B. k. 49, 50;

zeznania B. S. k.50;

informacja (...) k. 56-58;

opinia biegłego J. D. k. 63-68, 86, 94, 95-97;

J. G. nie był karany za popełnienie wykroczeń przeciwko porządkowi i bezpieczeństwu w komunikacji.

dowód: informacja k. 41;

J. G. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, iż miejsce, w którym zaparkował swój samochód nie było droga publiczną. Natomiast wjazd do garażu nie powinien być problematyczny.

vide: wyjaśnienia J. G. k. 48-49, 50,

Podstawą ustaleń stały się: dokumentacja fotograficzna, umowa najmu, notatka urzędowa, zeznania S. I., zeznania W. B., zeznania B. S., informacja (...) i opinia biegłego J. D..

Dokumentacja fotograficzna oddająca miejsce zdarzenia jak i lokalizację samochodu marki R. (...) nie budzi jakichkolwiek wątpliwości i w tym właśnie zakresie stała się ona podstawą ustaleń.

Umowa najmu garażu przy ul. (...) we W., jako sytuująca interes i uprawnienia pokrzywdzonego B. S. także została uznana, jako niewątpliwa.

Podobnie odniesiono się do pisma (...) w przedmiocie charakteru prawnego – części drogi publicznej miejsca zdarzenia.

Notatka urzędowa sporządzona przez S. Miejskich korespondująca z ich zeznaniami stała się podstawą ustaleń w przedmiocie miejsca i czasu zdarzenia.

Zeznania S. Miejskich S. I. i W. B. oraz pokrzywdzonego B. S. korespondują ze sobą jak i dokumentacją fotograficzną w przedmiocie usytuowania samochodu J. G. względem garażu użytkowanego przez B. S.. Z tego powodu dano im wiarę.

Jako odpowiadającą zasadom wiedzy i doświadczenia życiowego uznano za przydatną opinię biegłego J. D.. Biegły wypowiedział się w sposób zrozumiały i w oparciu o całokształt zebranego materiału dowodowego. Nawet sama analiza dokumentacji fotograficznej niepoparta wyliczeniami dla osoby mającej nawet przeciętną wiedzę o sposobie poruszania się samochodów pozwala na stwierdzenie, iż w przedmiotowych okolicznościach wjazd do garażu samochodem marki O. (...) wymagał zwiększenia uwagi i podjęcia dodatkowych czynności, co można było pominąć gdyby samochód marki R. (...) byłby zaparkowany w innym miejscu. Szczegółowe wyliczenia wyrażone w formie graficznej w ocenie Sądu nie zawierają matematycznych i logicznych nieprawidłowości. Zaś odniesienie się do stanu nawierzchni jak i istniejących przyzmygnięć śniegu jest w pełni oczywistym, jako uwzględnienie stanu rzeczywistego z momentu zdarzenia.

Sąd nie dał wiary J. G. kwestionującego prawny charakter miejsca zdarzenia jak i istnie trudności we wjeździe do garażu wobec sprzeczności z opisanym wyżej materiałem dowodowym.

Sąd zważył.

Dla odekodowania pojęcia „utrudnianie” należy posłużyć się wykładnią języka prawniczego (por. L.Morawski: Zasady wykładni językowej, Kwartalnik Krajowej Szkoły Sądownictwa i Prokuratury, Wydawnictwo C.H.Beck, zeszyt 1/2011

s. 23, 24, 26, 27, 28, 33, 35). W tym zakresie zasadnym wydaje się sięgnięcie do dorobku nauki prawa wypracowanego w oparciu o art. 90 kw, który również odsyła do terminu „utrudnianie”. Utudnianiem ruchu, w świetle wymienionego przepisu, jest zachowanie polegające na wywołaniu na drodze sytuacji zmuszających innych uczestników ruchu do wzmożonej uwagi i wykonywania dodatkowych manewrów (por. W.Kotowski: Kodeks Wykroczeń. Komentarz, Zakamycze 2004, s.382).

Zatrzymanie lub postój pojazdu wbrew zakazom wynikającym z art. 49 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2005 r. Nr 108, poz. 908 z późn. zm.) może stanowić wykroczenie z art. 90 kw (tamowanie lub utrudnianie ruchu), a gdy naruszony zostaje zakaz wynikający ze znaku - z art. 92 § 1 kw, a w innych wypadkach z art. 97 kw (R.A.Stefański: Prawo o ruchy drogowym. Komentarz, Dom Wydawniczy ABC 2005, s. 330). Stąd należy przyjąć, iż uchybienie zakazowi przewidzianemu w art. 49 ust. 2 pkt 1 cyt. ustawy stanowi wybryk z art. 97 kw. Ustawodawca w art. 97 kw nie określił jednoznacznie w myśl art. 5 kw, że zachodzi tu jedynie umyślność zaś blankietowy charakter tego przepisu nie pozwala na zastosowanie reguł doszukujących się umyślności w istocie samego wykroczenia, jak to ma miejsce w przypadku czynów z art. 119 § 1 kw czy 51 § 1 kw (por. M. Bojarski, W. Radecki: Kodeks wykroczeń. Komentarz, Warszawa 2005, s. 101-102).

W okolicznościach niniejszej sprawy przyjęto, iż usytuowanie samochodu marki R. (...) zmuszało B. S., zamierzającego wjechać do swojego garażu, do wzmożenia uwagi i podjęcia czynności daleko przekraczających konieczne dla tej czynności w sytuacji gdyby samochodu marki R. (...) tam nie było. Dokonane ustalenia nie pozwoliły na ustalenie by J. G. świadomie zamierzał utrudnić B. S. wjazd do garażu. W ocenie Sądu takie zaparkowanie samochodu przez J. G. było rezultatem jedynie niezachowania należytej ostrożności.

Stąd przyjęto, iż J. G. parkując swój samochód w dniu 19 lutego 2013 r. w miejscu gdzie został sfotografowany nieumyślnie dopuścił się czynu z art. 97 kw.

Wymierzając karę Sąd miał na uwadze jej społeczne oddziaływanie oraz aspekt wychowawczy względem obwinionego.

Jako okoliczność łagodzącą przyjęto prowadzenie przez J. G. nienagannego trybu życia. Okoliczności obciążających nie dostrzeżono.